ΑΘΥΡΑΣ

Παλλαδίου: Ἐπισκόπου Ἑλενουπόλεως. Διάλογος Ἱστορικός περὶ βίου καὶ πολιτείας τοῦ Μακαρίου Ἰωάννου Ἐπισκόπου Ἑλενουπόλεως Χρυσοστόμου
P.R. Coleman-Norton. edited Cambridge 1928

σ. XVIII.
Ὁ Παλλάδιος παρέμεινε λαμπρῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τὸ τελευταῖον ἔτος, 403-404 τῆς Ἐπισκοπείας τοῦ Ἁ. Χρυσοστόμου μάλιστα καὶ ὅλην μελέτην ἐφορίας του, ἐπ' ὅλον ἐπὶ τέλους ἀναγκασθεὶς νὰ φύγῃ διὰ ὀργὴν τῶν πολιτικῶν ἐφόρων, μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην εἰς τὸν ἀρχὰς τοῦ 405, νὰ ἐκθέσῃ πρὸς τὸν ἐν Ῥώμῃ ἐπισκοπίαν τὰ ὑπὲρ τοῦ Ἁ. Χρυσοστόμου.

Πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους ὁ Παλλάδιος μέρος ἄλλον ἐπισκόπων τῶν Ἀνατολῶν ἐξέπεμψεν διὰ Κωνσταντινουπόλεως ἐν συνοδίᾳ ἀριθμῶν Ἰταλῶν ἐπισκόπων, οἵτινες ἔφερον γράμματα τοῦ Αἰλουαρίου Ὀνωρίου, τοῦ πάπα Ἁ. Ἰνοκεντίου, καὶ ἄλλων ἐπισκόπων τῶν Δύσεως.

Ἀλλὰ τῶν ἀρίστων τούτων ἀποστόλων, τῶν μέχρι τοῦ ἐμφανίσθησαν καὶ ἐμφανισθέντων ὑπὸ φρούρᾳ εἰς Ἀθύρας τῶν θρᾴκης

Ἀφοῦ διέμειναν ἐπὶ ἑνία μῆνας ἐκεῖ σκληροῦ δεσμοῦ, ὁ Παλλάδιος ἐκλάθη ἐξόριστος εἰς Σύηνην τῆς Αἰγύπτου

Ἱστορία Λαυσαϊκὴ II
Χρυσοστόμου Ἐπιστολαὶ CXIII

Κεφ. Δ'. σ. 23-24
Λαβόντες τοιγαροῦν οἱ περὶ τὸν ἅγιον ἐπίσκοπον Αἰμίλιον Βενεβέντου καὶ Γαυδέντιον Κυθήρων καὶ Γαυδέντιον τοῦ Ὀλαβιανῶν καὶ Βονιφάτιον τὸν πρεσβύτερον τὰ γράμματα τοῦ Βασιλείου Ὀνωρίου τοῦ τε Ἰνοκεντίου καὶ τῶν Ἰταλῶν ἐπισκόπων, Χρυσαντίου Ἀνκυρίας καὶ Βενερίου Μεδιολάνων καὶ τῶν λοιπῶν καὶ ὑπομνήματα τῶν συνόδων πάσας δύσεως, δημοσίᾳ συνθήκας ἀπεδίδοσαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τοῖς τε περὶ Κυριακὸν καὶ Δημήτριον καὶ Παλλάδιον καὶ Ἐλπίδιον τοὺς ἐπισκόπους, ἄχρι δὲ τὸ ὑπομνήματα, μὴ δεῖν ἐπιλαθεῖν Ἰωάννου τὸν ἱερέα, ἐὰν μὴ πρότερον ἀπολογησάμενος αὐτῷ ἢ κατακριθῇ καὶ ἢ καταγνοῖτο, ἢ εἰς μηδὲν ἔχοι ὑπερβάλεσθαι, αὐθαίρετος ἐκείθεν εἰς τὸν οἶκον. Ἀπελθόντες οὖν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὑπέφερεν μελὶ λίαν μῆνας, δεμένος Βαβυλῶνα πράγματα· ὅτι κατοχίθησαν παραπέμψαντες τὴν Ἑλλάδα Ἀθήνας ὑπὸ χιλιάρχου τινὸς δυνατοῦ, ὃς ἐφαίνετο ἀνήρ

ἐκαλεῖχον ἵνα, μὴ συγχωρήσατε ὑμῶν παραβαίνειν τὴν θεοπαλοίαν" ἐπεγράφετο δὲ ὁ αὐτὸς πρῶτον ἀποδοθῆναι τὰ γράμματα Ἀνυσίῳ τῷ ἐπισκόπῳ.

«Ἐνβαλὼν οὖν ὑμᾶς, φησί, καὶ δύο πλοῖα ἐξεπέμψαμεν, ἐπιγνώμονα δὲ βιάτορα, ἄοκνον δὲ τρεῖς ⟨ὑμερῶν⟩ διαπλεύσαντα τὸ κατὰ τὴν Ἀδριανὴν πέλαγος καὶ τὰ ὅμοια, δωδεκάτην ὥραν τῆς ἕωθεν ἀρξάμενοι πρὸς τὸν πόλιν πλεῖν τῶν Βιθυνῶν προσεκείμεν.

Ἐνῷ κατοχιθέντες τόπῳ ἀπόλιν τοῦτ' λιμένας πρατοῦντες, ἀπέθεμεν εἰς τὰ ὄπισθεν (τίνος δὲ κελεύσαντος οὐκ ἔγνωμεν), καὶ συμβὰν σθένος εἰς φροῦριον τῶν Θρᾴων παραθαλάσσιον, Ἀθύρας καλούμενον, ἐκεῖθεν ὁρμεβλωθέντες, οἱ μὲν Ῥωμαῖοι ἐν οἰκίαις ἦσαν, καὶ ἐν Λαφόρῳ οἱ περὶ Κυριακὸν ὡς μηδὲ παῖδα ἔχειν εἰς ὑπηρεσίαν.

«Καὶ ἀπαιτούμενα γράμματα οὐ δεδώκαμεν, ὑπόντες δὲ πῶς οἷόν τε ἦν πρεσβεύειν ὑμᾶς ὅλας κατ' αὐτῶν τῷ βασιλεῖ ἐπιδοῦναι τὰ τοῦ βασιλέως γράμματα καὶ τῶν ἐπισκόπων;

«Ἀρ' οὖν δεινὸν κατ' ἀδικίαν, πρῶτον ἐλθόντες Παφλαγόνες κλαφίαν πρὸς ὑμᾶς, ἐπιτάττειν ἐλέγχειν, τελευταῖον ἔλθεν τὸν ἀφηγούμενον ἐνὸς ἀριθμοῦ, Ὀδαλεριανὸς ὀνόματι, Καππαδόκην, καὶ κλάσας τὸν ἀλίχρυσον ἐπισκόπον Μαριανοῦ ἀφεῖλεν σφραγίσματα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως οὐ ἐκεῖ δοίπαν ἐπιστολαί, ἐπεῖτα

«Ἐπιγνώμονες δὲ δεῦρεν ὑμῖν, ἀπόστειλαν πρὸς ὑμᾶς, οὐκ ὀλίγον τοῦ βασιλέως αὐτῶν, οὐκ οὐ περὶ Ἀτλιόν, ἀγνοοῦμεν (αὐτὸς γὰρ ἐκέλευε ἐπιπαπεδηκέναι τῷ θρόνῳ τῆς ἐκκλησίας), ἐπιδόντες ὑμῖν κομίσματα χρυσίδια, ἀξιοῦντες πιστεῦσαι ὑμᾶς κοινωνοῦσαι τῷ Ἀρειανῷ, παραστήσαντες τὴν Ἰωάννου δόξαν. ὅτε μὲν πιστεύετε, ἐκείνοις προσεχόμενοι, πρὸς τὸ μηδὲν εἰρηνικὸν ἀνάγκην, μὴν ἀκριβεῖν καταλαβόντες ὑμῶν τὰς ἐκκλησίας, κινδυνεύοντες ὀρθοῦν ἀκμῆς τὰ."

Τοῦτο καὶ τῶν Σκύθων θεῶν Λαφόρου ἀποκαλύψαν αὐτοὺς φυλάσσεσθαι, ὡς καὶ τῷ δεκάνῳ τοῦ ἁγίου Αἰμιλίου Παύλῳ, ἀνδρὶ πρᾴτατῳ καὶ σώφρονι, ὀφθῆναι ἐν τῷ πλοίῳ τὸν καθαρὸν Παῦλον τὸν ἀπόστολον λέγοντα αὐτῷ· «Βλέπε μὴ πῶς περιπατεῖν, μὴ ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοί, εἰδότες ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσιν." — ἀντιτοιοῦν τοῦ ὀνείρου τὸν πολύτροπον αὐτῷ ἀπάλιν, τοῦτο δὲ δῆλον καὶ κοδαυτίαν ἐπὶ παραχαράξῃ τῶν ἀληθείας.

«Ἐπιστὰς οὖν ὁ αὐτὸς" φησί, «Ὀδαλεριανὸς ὁ χιλίαρχος ἐνέβαλεν ὑμᾶς εἰς σαθρόλαον πλοῖον, ὡς ἐθρυλεῖτο, δοῦναι ἐκκλησίαν ναυπήγων ἐπισκόπῳ τῶν ἀπιστίας τῶν ἐκκλησιῶν, ἅμα ὕποπτον σφαλεῖσαν εἰς τάξιν Λαφόρου, παραχρῆμα ἐξέπεμψεν τὸν Ἀθύρας.

Διαπλεύσαντες δὲ ἐκεῖσε δεῦρο καὶ κίνδυνον ἀπέφευγον, προσορμήσαμεν τῷ Λαυρᾷ, καὶ τῶν ἀκμάζοντα κατέχθημεν τὴν ὁλκάδα εἰς τὴν ὑπόδυσιν τῆς Ὑδρούντος τοῦ Καλαβρίας. Ὀδυνῶν δὲ ἐκεῖ ἦν ὑπὲρ... ποῦ νῦν οἱ ἐπίσκοποι περὶ Δημέριν καὶ Κυριακὸν καὶ Εὐδόξιον καὶ Παλλάδιον οὐδὲ τοῦ ἀμείνονος ἐπισκόποις τὴν πρεσβείαν ὁμολόγουν.